

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/12/2017
Identifikačné číslo spisu: 8114212676
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8114212676.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobcov: 1/ E. E., nar. XX.X.XXXX, bytom R., XXX XX U., 2/ D. E., nar. XX.X.XXXX, bytom R., XXX XX U., obaja zastúpení: JUDr. Matúš Hrib, Na Hradbách 5, 085 01 Bardejov, proti žalovaným: 1/ JUDr. Marián Novikmec, so sídlom Rázusova 125, 093 01 Vranov nad Topľou, správca úpadcu AUTOMONT J.M., s. r. o. v konkurze, so sídlom Počekanec 16/26, 094 31 Hanušovce nad Topľou, IČO: 31 699 618, 2/ R. Q., nar. X.X.XXXX, bytom T., XXX XX R., o určenie neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 1 Cbi/22/2014, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5CoKR/2/2015-177 zo dňa 27. apríla 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/ a 2/ m a j ú voči žalobcom n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 1Cbi/22/2014-106 zo dňa 29. októbra 2014 v prvom výroku rozhodol tak, že žalobu zamieta. Druhým výrokom rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy konania právneho zástupcovi žalovaného 1/.

2. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd určil, že dražba vykonaná žalovaným 1/ dňa 27. marca 2014 so začiatkom o 10:30 hod., konaná v sídle žalovaného, na základe oznámenia o dražbe č. 20142 publikovaného v Obchodnom vestníku č. 42/2014 dňa 3. marca 2014, je neplatná.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že Okresný súd Prešov uznesením č. k. 2R/1/2011-129 zo dňa 7.9.2011, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 13.9.2011, zastavil reštrukturalizačné konanie a začal konkurzné konanie na majetok dlžníka AUTOMONT J.M., s.r.o., v konkurze, so sídlom Počekanec 16/26, 094 31 Hanušovce nad Topľou, IČO: 31 699 618. Za správcu bola ustanovená JUDr. Jaroslava Oravcová, ktorá uznesením č. k. 2R/1/2011-171 zo dňa 6.12.2011, zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 13.12.2011, bola z funkcie odvolaná a súd ako

nového správcu ustanovil JUDr. Mariána Novikmecca so sídlom kancelárie Rázusova 125, 093 01 Vranov nad Topľou.

4. V odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že dražba sa konala na základe oznámenia uverejneného v Obchodnom vestníku dňa 3.3.2014, č. 42/2014, oznámenie o dražbe č. 20142, a to v rámci konkurzného konania vedeného pred Okresným súdom Prešov, pod sp. zn. 2R/1/2011. Následne dňa 27.3.2014 bola žalovaným 1/ ako navrhovateľom dražby a zároveň dražobníkom, vykonaná dražba nehnuteľnosťí patriacim žalobcom 1/ a 2/. Vydražiteľom predmetných nehnuteľností sa stal žalovaný 2/.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 79 ods. 1 až 3 zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.12.2011 (ďalej len „ZKR“) a dospel k záveru, že dražba bola uskutočnená v súlade s ustanoveniami ZKR v znení účinnom do 31.12.2011, a teda nárok žalobcov nie je dôvodný.

6. Súd prvej inštancie nezistil porušenie povinnosti správcu pri uskutočnení dražby a mal za to, že v konaní bolo preukázané, že oznámenie o dražbe bolo žalobcovi 1/ a 2/ doručené osobne, čo títo potvrdili vlastnoručnými podpismi. Ďalej uviedol, že žalobcovia taktiež v konaní nepreukázali, že by pohľadávku uhradili priamo správcovi na jeho účet, tak ako to vyžaduje ZKR.

7. Konajúci súd na záver konštatoval, že žalobcovia počas konania nepredložili žiaden dôkaz vyvodzujúci nesplnenie si povinností správcu, t.j. žalovaného 1/, informovať o konaní dražby žalobcov 1/ a 2/, ako aj o uhradení pohľadávky správcovi, preto súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP.

8. O odvolaní žalobcov 1/ a 2/ rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5CoKR/2/2015-177 zo dňa 27. apríla 2016 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 219 ods. 2 OSP vo výroku o veci samej ako vecne správny potvrdil. Druhým výrokom zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že ich náhradu žalovanému 1/ nepriznal a posledným výrokom nepriznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania.

9. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nepreukázali skutočnosť, že by uhradili pohľadávku priamo správcovi na jeho účet tak, ako to predpokladá ust. § 79 ods. 1 ZKR.

10. Odvolací súd uviedol, že pri speňažovaní majetku bol zabezpečeným veriteľom daný záväzný pokyn zo dňa 22.5.2013, v rámci ktorého správca vyhlásil prvé a opakované kolo dražby. Dňa 25.3.2014 veriteľ VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o., mailovým podaním správcovi, doručil oznámenie o zrušení termínu dražby, v ktorom uviedol, že vzhľadom na neúčast' a nezáujem v 1. kole dražby dňa 14.1.2014 a prevencii navyšovania nákladov konkurzu, veriteľ ukladá pokyn zrušiť termín 2. kola dražby dňa 27.3.2014 s tým, že ďalší postup a spôsob speňažovania bude predmetom následného záväzného pokynu. Tento dôvod však správca nepovažoval za relevantný, nakoľko o konaní 2. kola dražby bol veriteľ upovedomený dňa 27.2.2014. Odvolací súd mal za to, že pokiaľ už bol záväzný pokyn uložený, procesy, ktoré už na základe záväzného pokynu začali, nie je možné zmenou záväzného pokynu ukončiť.

11. Veriteľ v oznámení uviedol, že zabezpečené pohľadávky spoločnosti VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o. zanikli, preto zaniklo aj záložné právo. Podľa odvolacieho súdu žalobcovia boli síce ručiteľmi úpadcu, prihlásením pohľadávky veriteľa so zabezpečením a príslušnou výzvou správcu, sa dostali do postavenia dlžníkov správcu. Poukázal tu na ust. § 44 ods. 3 ZKR, podľa ktorého pohľadávky podliehajúce konkurzu sú ich dlžníci počas konkurzu povinní plniť správcovi. Ak dlžník napriek tomu splní svoj záväzok inej osobe ako správcovi, záväzok dlžníka týmto splnením nezaniká, ibaže sa plnenie dostane správcovi.

12. V odôvodnení ďalej uviedol, že tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu, plní k rukám správcu, t. j. nie k rukám zabezpečeného veriteľa alebo inej osoby. Má za to, že žalobcovia nepreukázali vykonanie nimi tvrdenej úhrady veriteľovi VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o., a toto tvrdenie ani veriteľ VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o., nepotvrdil. Žalobcovia síce v podanom odvolaní poukazovali na akési úhrady, z nich však nie je zrejmä totožnosť platiteľa, a ani to, či uvedené platby boli naozaj zrealizované. Odvolací súd v odôvodnení ďalej uviedol, že navrhovateľom dražby nebol záložný veriteľ, a spoločnosť VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s.r.o. nemala postavenie záložného veriteľa, ale zabezpečeného veriteľa v rámci konkurzného konania. Navrhovateľom dražby podľa § 92 ods. 1 písm. d/ ZKR bol správca.

13. Odvolací súd nevyklúčil možnosť použitia ust. § 19 ods. 1 písm. k/ a § 25 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, podľa ktorých dražobníkovi pri upustení od dražby pre zaplatenie vlastníkom predmetu dražby patrí odmena vo výške 10 % z vymáhanej pohľadávky, rovnako má správca nárok na odmenu v prípade vydraženia nehnuteľnosti aj podľa vyhlášky č. 665/2005 Z.z..

14. Odvolací súd poukázal ďalej na skutočnosť, že druhá dražba, konaná dňa 27.3.2014 o 11:15 hod., bola ukončená ako úspešná, voči tejto dražbe žaloba o neplatnosť dražby podaná nebola. V danom prípade žalobcovia akceptovali výsledok a platnosť opakovanej dobrovoľnej dražby. Obe opakované dobrovoľné dražby v konkurznom konaní totožného úpadcu AUTOMONT J.M. s. r.o. v konkurze, vychádzali z rovnakých podkladov - výzva na zaplatenie, súpis oddelenej podstaty, oznamovanie o konaní dražby, teda odvolací súd mal za to, že zrušením termínu dražby sa žalobcovia snažili predĺžiť dobu, počas ktorej by mohli nehnuteľnosti ďalej bezodplatne užívať.

15. Námietku žalobcov, že im nebolo umožnené sa vyjadriť v konaní pred súdom prvej inštancie, a že k ich neúčasti na pojednávaní dňa 29.10.2014 došlo z dôvodu zlyhania splnomocneného advokáta, považoval odvolací súd za nedôvodnú. Z úradnej činnosti bolo súdu známe, že na deň 21.10.2014 bol vytýčený termín pojednávania iného konania, vedeného na Krajskom súde v Prešove v spore správcu voči D. E., pred týmto pojednávaním sa pani E. osobne dostavila do kancelárie správcu, pričom pri odchode bola upozornená na termíny pojednávania na Okresnom a Krajskom súde v Prešove. Žalobcovia sa na pojednávania konané na Krajskom súde v Prešove dňa 21.10.2014, aj na odročené pojednávanie dňa 25.11.2014, dostavili, p. E. sa zastupoval sám. Predvolanie na pojednávanie konané dňa 29.10.2014 bolo doručené priamo žalobcom, po pôvodnom advokátovi JUDr. Hribovi, ktorého plná moc zanikla, nebola súdu v konaní predložená iná plná moc. Súd preto považoval takéto tvrdenia žalobcov za účelové.

16. Na záver odvolací súd konštatoval, že nakoľko správca vyzval oboch žalobcov, ako aj tretie osoby, aby do 30 dní od doručenia výzvy zaplatili k jeho rukám sumu, rovnajúcu sa hodnote majetku, odsúhlasenú dotknutými zabezpečenými veriteľmi, alebo prihlásenú sumu zabezpečenej pohľadávky, do ktorej je zabezpečená, ak je nižšia ako hodnota tohto majetku, pričom žalobcovia 1/ a 2/ túto povinnosť platiť k rukám správcu nepreukázali, naopak, tvrdili plnenie k rukám veriteľa VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko s. r. o., preto súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu v celom rozsahu zamietol.

17. Odvolací súd ohľadom výroku súdu prvej inštancie o trovách konania považoval za účelné a spravodlivé použiť ust. § 150 ods. 1 OSP, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nepriznal úspešnému žalovanému 1/ trovy prvoinštančného konania, vzhliadol v tom, že žalobcovia 1/ a 2/ ako fyzické osoby, neznalé práva a ust. § 79 ods. 1 ZKR, plnili finančne priamo veriteľovi napriek tomu, že zákon predpokladá platenia k rukám správcu, preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že ich náhradu žalovanému 1/ nepriznal. Rovnaké dôvody aplikoval odvolací súd aj v súvislosti s výrokom o trovách odvolacieho konania vo vzťahu k úspešným žalovaným 1/ a 2/.

18. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali spoločne žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) včas dovolanie. Domáhali sa zrušenia odvolacieho rozhodnutia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie

konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili podľa ust. § 420 písm. f/ CSP tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobcovia prípustnosť dovolania odôvodili aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V podanom dovolaní si uplatnili trovy odvolacieho a dovolacieho konania a zároveň navrhli, aby dovolací súd rozhodol podľa ust. § 444 ods. 2 CSP o odklade právoplatnosti napadnutého rozsudku.

19. V odôvodnení dovolania žalobcovia namietali, že oba súdy nižšej inštancie sa nevysporiadali s meritórnym dôvodom neplatnosti dražby - so záväzným pokynom zabezpečeného veriteľa, pritom poukázali na ust § 82 ods. 1/, 2/ písm. b, § 83 ods. 1/ písm. b, ods. 2/ a 3/ ZKR. Dovolatelia majú za to, že z uvedených ustanovení vyplýva oprávnenie veriteľa zabezpečenej pohľadávky VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s. r. o. ukladať správcovi pri speňažovaní majetku oddelenej podstaty záväzné pokyny, prípadne odporúčania, a rovnako tak vyplýva obligatórny postup správcu, ktorý v prípade, ak je pokyn v rozpore s pravidlami speňažovania, tento odmietne a vyzve príslušný orgán k oprave, pričom v prípade nečinnosti je správca povinný predložiť vec na rozhodnutie súdu. Majú za to, že v danom prípade, napriek záväznému pokynu, správca zákonom predpísaný postup vo vzťahu k jeho vybaveniu porušil.

20. Dovolatelia namietajú, že ak veriteľ zabezpečenej pohľadávky dal pokyn k zrušeniu dražby, a správca tento postup nepovažoval za správny, mal najskôr veriteľa vyzvať a následne predložiť vec súdu. Ak by súd uznesením takýto postup odmietol, až potom bol správca oprávnený k dražbe pristúpiť. Porušením zákonného postupu mal správca spôsobiť neplatnosť dražby, nakoľko mal ako dražobník od dražby upustiť alebo v dražbe pokračovať po splnení zákonného postupu. Žalobcovia zdôraznili, že okrem pokynu na upustenie od dražby, bol veriteľom daný aj pokyn na vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty.

21. Dovolatelia majú za to, že rozhodnutie súdu, aj napriek splneniu účelu zákona v podobe uspokojenia zabezpečeného veriteľa, potvrdzuje svojvôľu a formalizmus správcu, zároveň nerieši porušenie zákonného postupu správcu, a je v rozpore s požiadavkou spravodlivosti súdneho rozhodovania, čím poškodzuje ústavné práva žalobcov. Žalobcovia majú za to, že otázka platnosti dražby konanej správcom konkurznej podstaty, v spojení s úhradou pohľadávky veriteľovi zabezpečenej pohľadávky, za súčasne daného pokynu, nebola pred najvyšším súdom doposiaľ riešená, preto je daný dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

22. Za rozporné dovolatelia považujú na jednej strane dôvody poukazujúce na neoprávnenosť žalobcu 1/ uhrádzať pohľadávku priamo veriteľovi, a na strane druhej povinnosť plniť priamo správcovi, nakoľko ak by obmedzenie platilo, tak je to nutné uplatniť voči akémukoľvek prijímateľovi.

23. Dovolatelia ďalej uvádzajú, že odôvodnenie rozsudku obsahuje viacero výhrad ku konaniu žalobcov, uvedením ktorých malo dôjsť k porušeniu rovnosti účastníkov konania v neprospech žalobcov, čo je potrebné podľa dovolateľov považovať za vadu konania, na ktorú je potrebné v dovolacom konaní prihliadať. Podľa dovolateľov konanie pred odvolacím súdom, hlavne odôvodnenie napadnutého rozsudku, nevykazuje znaky spravodlivosti, čo má za následok vadu podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

24. Na záver dovolatelia uviedli, že ohľadom ich neúčasti na jedinom pojednávaní dňa 29.10.2014 mal súd toto odročiť, nakoľko bolo v konaní potrebné preukazovanie rozhodujúcich skutočností, ako aj z dôvodu zmeny právneho zástupcu s uvedením nového právneho zástupcu, ktorému boli doručené písomnosti zo spisu len 3 týždne pred nariadeným pojednávaním.

25. K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril žalovaný 1/ aj žalovaný 2/.

26. Žalovaný 1/ považoval podané dovolanie za neprípustné pre absenciu zákonného dôvodu. Mal za to, že žalobcovia sa domáhajú opätovného posúdenia merita veci, teda hmotnoprávných skutočností, ktoré

už boli posudzované súdmi nižšej inštancie. Námiety žalobcov považoval za nedôvodné a navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcov odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, prípadne, aby dovolanie zamietol, pretože nie je dôvodné.

27. Žalovaný 2/ vo vyjadrení navrhol dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietnuť, keďže v ňom opätovne uvádzajú totožné skutočnosti ako v podanej žalobe a v odvolaní. Na záver uviedol, že podané dovolanie žalobcov je len účelové s cieľom predĺžovať konanie.

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podali žalobcovia včas, zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

29. Dovolanie bolo podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

30. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

31. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

32. Ustanovenie § 420 CSP taxatívne vymedzuje, kedy je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí. Dovolanie podľa tohto ustanovenia možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), pričom dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom táto vada spočíva (§ 431 ods. 1 CSP).

33. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Podľa ods. 2, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

34. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP upravuje kedy je prípustné dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Dovolanie prípustné podľa tohto ustanovenia možno zdôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 432 ods. 1 CSP) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom.

35. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

36. Dovolatelia prípustnosť dovolania vyvodzujú popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces najmä tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevykazuje znaky spravodlivosti, že rozhodnutie obsahuje nepreukázané a neopodstatnené tvrdenia ohľadom žalobcov a tiež súd prvej inštancie mal prvé pojednávanie odročiť, nakoľko žalobcovia neboli prítomní a bolo potrebné preukazovať vo veci rozhodujúce skutočnosti. Prípustnosť vyvodzuje aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa ktorého, ak rozhodnutie odvolacieho v súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

37. Otázka možnosti súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle ustanovení § 420 CSP a § 421 CSP bola riešená v rozhodnutí veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1VCdo/2/2017 zo dňa 19.4.2017, podľa ktorého je kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP a § 421 CSP neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

38. Existencia procesných väd zmätočnosti uvedených v § 420 CSP zakladá prípustnosť dovolania a zároveň jeho opodstatnenosť. So zreteľom na túto povahu a procesné dôsledky každej z väd zmätočnosti vedie súbežné uplatnenie oboch dôvodov prípustnosti dovolania (§ 420 CSP a § 421 CSP) k tomu, že dovolací súd sa obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Pokiaľ by postupoval inak (a skúmal opodstatnenosť uplatnenia odvolacieho dôvodu ešte aj podľa § 421 CSP), prehliadal by zreteľné vnútorné protirečenie argumentácie samotného dovolateľa, ktoré spočíva v tom, že dovolateľ poukazuje na nesprávne právne posúdenie súbežne tvrdí existenciu takého mimoriadne závažného a neprehliadnuteľného dôvodu (existenciu vady zmätočnosti), pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemalo byť vôbec vydané. Dovolanie nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 CSP), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikrôčiť k právnomu posúdeniu ako takému.

39. Právny názor vyjadrený v rozhodnutí veľkého senátu (sp. zn. 1VCdo/2/2017 z 19.4.2017) je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP).

40. Dovolací súd, vzhľadom na zásadu zákazu odmietnutia spravodlivosti (denegatio iustitiae), preskúmal teda rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo, len v dovolateľmi namietanom rozsahu ust. § 420 písm. f/ CSP.

41. V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti. Tento rozsudok preto spĺňa podmienku rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

42. Podľa dovolateľov je ich mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je podľa dovolateľov nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné, rozhodnutie obsahuje nepreukázané a neopodstatnené tvrdenia ohľadom žalobcov a

žalobcom bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že pojednávanie pred súdom prvej inštancie nebolo odročené.

43. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR.

44. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

45. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, a II. ÚS 251/03).

46. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva procesnej strany, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97/).

47. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritéria vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy. Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

48. Z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutková a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Dovolací súd tu v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 OSP (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 CSP - pozn. dovolacieho súdu). Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“

49. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názorom vysloveným súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom stanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že účastník s rozhodnutím nesúhlasí.

50. K námietke nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

51. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

52. Rozhodnutie odvolacieho súdu, v spojení s rozhodnutím prvoinštančným, dávajú odpovede na všetky relevantné otázky, ktoré súdy v predmetnom konaní mali zodpovedať. Z obsahu dovolania v zásade vyplýva, že žalobcovia v podstate nesúhlasia s právnymi závermi odvolacieho súdu. Skutočnosť, že žalobcovia mali na vec odlišný názor a že rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa ich predstáv, nemôžu byť základom pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a existencii vady v podľa § 420 písm. f/ CSP.

53. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

54. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcov. Obe rozhodnutia súdov nižšej inštancie boli založené na právnom názore, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by počas konkurzu uhradili pohľadávku správcovi tak, ako to vyžaduje ust. § 79 od. 1 ZKR, taktiež sa nepreukázalo, že by došlo k skutočnému plneniu veriteľovi, tak ako tvrdia žalobcovia.

55. Rozhodnutie odvolacieho súdu dáva jasné a presvedčivé odpovede na námietky žalobcov, a teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je možné považovať za také, ktoré nevykazuje znaky

spravodlivosti. Odvolací súd sa námietkami žalobcov dostatočne zaoberal a stotožňujúc sa so závermi súdu prvej inštancie, tak na zdôraznenie svojich záverov, uviedol, že rovnako, ako bolo zistené súdom prvej inštancie, žalobcovia nepreukázali uhradenie pohľadávky priamo správcovi podľa ust. § 79 ods. 1 ZKR, tvrdiac, že dlh uhradili priamo veriteľovi, čo žalobcovia ani veriteľ relevantne nepreukázali, a aj keby bola takáto skutočnosť preukázaná, tak plnením inej osobe ako správcovi by záväzok nezanikol. Na námietku žalobcov, týkajúcu sa záväzného pokynu daného správcovi, na základe ktorého mal správca vylúčiť majetok tretích osôb z podstaty a nevykonať dražbu, odvolací súd uviedol, že pokiaľ už bol záväzný pokyn uložený, procesy, ktoré už začali, nie je možné zmenou záväzného pokynu ukončiť.

56. Účelom zákona o konkurze a reštrukturalizácii je zabezpečenie pohľadávok oprávnených veriteľov v prípade, že sa dlžník dostane do úpadku, pričom celý proces je prísne formalizovaný a prebieha pod dohľadom súdu. Cieľom konkurzného konania je pomerné uspokojenie pohľadávok veriteľov voči úpadcovi.

57. Podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c) ZKR konkurzu podlieha, okrem iného, aj majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky.

58. Podľa ustanovenia § 76 ods. 1 ZKR, súpis majetku podstat (ďalej len „súpis“) je listina oprávňujúca správcu speňažiť spísaný majetok. Súpis vyhotovuje správca podľa zoznamu majetku predloženého úpadcom, informácií od úpadcu a iných osôb, ako aj vlastných zistení a šetrení. Súpis správca vyhotovuje osobitne pre všeobecnú podstatu a osobitne pre každú oddelenú podstatu; pre posúdenie, či majetok tvorí oddelenú podstatu, sú rozhodujúce údaje uvedené v prihláške zabezpečenej pohľadávky až do márneho uplynutia lehoty na podanie návrhu na určenie pohľadávky, späťvzatia návrhu na určenie pohľadávky alebo rozhodnutia súdu o určení pohľadávky. Len čo je majetok zapísaný do súpisu, iná osoba ako správca nesmie majetok previesť, dlhodobo prenajať, zriadiť na ňom právo k cudzej veci alebo inak zmenšiť jeho hodnotu alebo likviditu.

59. Konajúce súdy zrozumiteľne a logicky zodpovedali otázku, čo bráni záložnému dlžníkovi (záložcovi) podľa pôvodného znenia § 79 plniť priamo záložnému veriteľovi. Do momentu prihlásenia sa záložného veriteľa s nárokom na oddelené uspokojenie správcu nič neopravňuje aplikovať postup podľa § 79 ZKR a záložca je oprávnený plniť záložnému veriteľovi priamo, čím vyvolá vznik nezabezpečenej pohľadávky. Avšak prihlásením záložného veriteľa s nárokom na oddelené uspokojenie podľa § 79 ZKR sa tento majetok (vo vlastníctve tretej osoby) stáva potenciálne podstatou. Tu dovolací súd akcentuje to, čo za podstatné a rozhodujúce zdôraznil odvolací súd, a to aplikáciu ustanovenia § 79 v spojení s ustanovením §44 ods. 3 a 4 ZKR, čo vedie k logickej úvahe aplikovanej odvolacím súdom, že právne znamená prihlásenie takejto pohľadávky záložným veriteľom s nárokom na oddelené uspokojenie zo zabezpečenia nemožnosť splniť dlh záložcom priamo tomuto veriteľovi, výlučne je plnenie možné prostredníctvom rozvrhu výťažku zo speňaženia tohto majetku. Gramatický aj systematický výklad normy vedie k záveru, že plnenie priamo veriteľovi nemá za následok riadne splnenie dlhu, teda závery súdov nižšej inštancie nemožno považovať za arbitrárne či nedostatočne odôvodnené. Rovnako závery týkajúce sa zmeny záväzného pokynu veriteľa, sú v rozhodnutiach oboch súdov dostatočne odôvodnené, a to aj poukazom na odbornú literatúru (Pospíšil, B.: Komentár k zákonu o konkurze a reštrukturalizácii; Ďurica, M.: Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii), podľa ktorej zmenu záväzného pokynu nie je možné vylúčiť, avšak iba pro futuro, t.j. pokiaľ už bol záväzný pokyn uložený, procesy, ktoré už na základe záväzného pokynu začali, a z ktorých už vznikli práva tretích osôb, nie je možné zmenou záväzného pokynu ukončiť.

60. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších inštancií zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na prejednaný prípad z nich vyvodili svoje právne závery, a tie rovnako primerane vysvetlili.

61. Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdov nižších inšancií nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP).

62. V súvislosti s námietkou odňatia možnosti konať pred súdom pre neodročenie prvoinštančného pojednávania dovolací súd konštatuje, že už odvolací súd zaujal k tomuto stanovisko, keď uviedol, že žalobcovia po dohode o ukončení plnomocenstva s JUDr. Matúšom Hribom nepredložili plnú moc udelenú inému advokátovi, predvolanie im bolo obom včas doručené, z pojednávania sa neospravedlnili, a preto súd prvej inšancie konal v neprítomnosti žalobcov správne. Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobcovia boli v konaní zastúpení na základe plnej moci zo dňa 27.3.2014 (č. l. 55 spisu) udelenej advokátovi JUDr. Matúšovi Hribovi. Predvolanie na pojednávanie nariadené na 29.10.2014 bolo doručené obom žalobcom do vlastných rúk 21 dní pred jeho konaním (dňa 8.10.2014), ako aj advokátovi JUDr. Hribovi (dňa 19.9.2014). Dňa 10.10.2014 bolo súdu prvej inšancie doručené oznámenie o ukončení plnomocenstva žalobcov a JUDr. Hriba dohodou zo dňa 23.6.2014, pričom z oznámenia vyplýva, že všetky písomnosti po tomto dátume boli predložené žalobcom a v kópii preposlané právnenému zástupcovi JUDr. Čurillovi. Súdu prvej inšancie, ani v konaní pred súdom odvolacím, však nebola predložená žiadna plná moc osvedčujúca existenciu udelenej plnej moci žalobcov tomuto advokátovi pre prebiehajúce konanie. Na pojednávaní 29.10.2014 sa žalovaní nezúčastnili, ani svoju neúčast' neospravedlnili. Odvolanie následne spisovala advokátka JUDr. Ilčíšínová, ktorá doložila plnú moc pre konanie udelenú žalobcami zo dňa 20.11.2014.

63. Dovolací súd konštatuje, že žalobcovia 1/a 2/ boli v dostatočnom časovom predstihu s nariadeným pojednávaním oboznámení, svoju neúčast' na ňom neospravedlnili, čo zakladalo oprávnenie súdu prvej inšancie vec prejednať a rozhodnúť, keďže z obsahu spisu mal dostatočne osvedčený skutkový stav vedúci k prijatým právnym záverom. Zo žalobného návrhu vyplývali tvrdenia žalobcov, ku ktorým sa vyjadrili žalovaní, a ich vyjadrenia boli riadne žalobcom doručené k prípadnej ďalšej argumentácii (žalovaný 2/ sa vyjadril podaním z 8.4.2014 na č. l. 58, žalovaný 1/ podaním z 8.4.2014 na č. l. 65), ktorú aj predložili podaniami z 11.4.2014 na č. l. 72 a zo 4.7.2014 na č. l. 82, pričom z ich obsahu nevyplývajú žiadne návrhy na dokazovanie, ktoré by nevyhnutne malo byť v súvislosti s ich tvrdeniami vykonané, okrem skutočností vyplývajúcich z listín už v konaní doložených. Dovolací súd konštatuje, že procesné práva žalobcov neboli konaním súdov nižšej inšancie nijako obmedzené alebo popreté, konajúce súdy aplikovali procesné normy bez pochybenia a dovolací súd tak nemôže konštatovať porušenie procesných práv vedúcich k odňatiu práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalobcom 1/ a 2/.

64. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľmi namietanej vade zmätočnosti uvedenej s ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

65. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inšancie (§ 262 ods. 2 CSP).

66. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.